

er kun to Afſtemningspunkter, der her foreligge. Det ene er Landſthingets Forſlag, det andet er det Forſlag, Folkethinget har vedtaget ved 3die Behandling, og om diſſe to Forſlag har ethvert Medlem, antager jeg, ſin Mening fuldt og klart ſærdig. Den ene Del af Thinget har jo erklæret ſig for Landſthingets Forſlag; vi have hørt den ærede Ordſfører endnu idag udtale, at det var et Forſlag, han i alle Maader ſtod med Gatten i Haanden for. Det andet Forſlag, det, ſom Folkethinget har vedtaget, anſe vi i Diebliffet for det under de givne Omſtændigheder bedſte, paa det givne Læn af Forhandlingerne pænſeligſte Forſlag. Derſom nu virkelig denne Forhandling kunde føre til Noget, maatte der være Mulighed for, at der fra diſſe to Udgangspunkter kunde finde en Tilnærmelſe Sted. Men denne Mulighed er ikke tilſtede; der kan jo ikke paa Sagens nuværende Standpunkt ſtilles Vndringsforſlag, eller Mæglingsforſlag, og det er ſaadanne, der forekommer mig at være Brug for. Noget theoretisk Diskuſſion om de to Forſlags Fortrin og Mangler overfor hinanden, tror jeg, er ganſke unyttig. Det vi trænge til, er et praktiſt Kompromis, og det kan ikke finde Sted ved denne Behandling. Der er kun et Sted, hvor det er muligt, og det er i Fællesudvalget. Det er alſaa egentlig det eneſte praktiſke Spørgsmaal, der foreligger, og det er det ſamme Spørgsmaal, der under en anden Form blev afgjort igaar, Spørgsmaalet, om denne Sag ſkal gaa videre, eller om den ſkal ſtandſe her. Det Spørgsmaal er der nu ingen Grund til at forhandle videre om med de Herrer, ſom igaar nedlagde Arbejdet, ſom da erklærede ſig for ſærdige. (Bernſen: Ja, det ſtaaer i Morgenbladet!) Naa, ja det er en Bekræftelſe til, det glæder mig, at jeg ikke er den Førſte, der udtaler det. I hvert Fald er det et Faktum, at de Herrer igaar erklærede ſig imod — ikke dette eller hint enkelte Forſlag, men imod i det Hele at behandle denne Sag videre. Det var Indholdet af deres Udtalelſer; de erklærede, at deres Standpunkt var at gaa over til den næſte Sag paa Dagsordenen. Derom kan ikke trættes. Jeg tror ikke, der er Grund for os til at føre Forhandlingen videre med den Side. Den anden Side af Thinget have vi jo været noget mere nysgjerrige efter at ſaae at høre et Reſultat fra. Jeg veed ikke, om vi endnu ſkulde høre det, men hvis det ikke er ſaa, hvis den ærede Ordſfører virkelig har haft Bemyndigelſe til paa ſit Partiſ Begne at erklære, at de ogſaa ere ſærdige, da ſer jeg virkelig ikke, at vi have nogenſomhelſt Fornøjelſe af at gaa videre. Det Eneſte, der da bliver Spørgsmaal om — ganſke viſt ikke et meget praktiſt Spørgsmaal af ikke ringe politiſt Interelſe — er: Hvorledes forſvarer man en ſaadan Udgang af denne Sag? Thi, at det er en Udgang af Sagen, kan vel ikke være tvivlſomt. Jeg har ganſke viſt hørt, de to ærede Medlem-

mer, den ærede Ordſfører for denne Sag (Thomſen) og den ærede ſædvanlige Ordſfører for den ſamme Side (Scavenius) antyde en Mulighed, ſom jeg imidlertid ſlet ikke forbinder nogenſomhelſt Foreſtilling med, og jeg tvivler om, at de Herrer ſelv forbinde nogen Foreſtilling dermed. Den ærede Ordſfører (Thomſen) ſagde, at der var Mulighed for, at Landſthingsforſlaget kunde blive vedtaget. Dette fandt den anden ærede Ordſfører (Scavenius) i den Grad æventyrligt, at han ikke vilde kunne tro derpaa. Han ſagde, at da han vidſte, at det ikke vilde ſte, vilde han ikke tale derom. Det forekommer nu ogſaa mig at være en aldeles fortræffelig Grund til ikke at tale derom. Jeg tænker, at den ærede Ordſfører i denne Sag ogſaa ſnart vil føle ſig overbevist om, at denne Mulighed ikke er værd at omtale. Det, ſom det ærede Medlem for Præſtø Amts 1ſte Valgfreds (Scavenius) ſelv havde at henviſe til og trøſte dem med, der have intereſſeret ſig for at ſaae noget Praktiſt ud af denne Sag, var, at der kunde ſte noget Vidunderligt. Og ſaa er det diſſe Herrer, ſom ſlage over, at vi lade dem ſtaa i det Laagebe og Uklare, diſſe Herrer, af hvilke den ene fortæller Et, ſom den Anden ikke kan tro paa, medens ſaa denne Anden henviſer os til det Vidunderlige. Det er Alt det, de Herrer have at ſige om denne Sag. Jeg tror, at ſaa er det bedſt, vi ſlaa os til Ro med Bevidſtheden om, at det ærede Medlem for Præſtø Amts 1ſte Valgfreds har Ret, naar han ſiger, at vi kunne blive, hvor vi ere. Ganſke viſt har det forundret mig at høre ham ſige det, thi da veed jeg ikke, hvad al den Alarm har været til, ſom de Herrer nu i 10 Aar have rejst om denne Sag, hvad al den Spektakel har ſtullet betyde, ſom de i hele denne lange Tid have gjort med Henſyn til Forſvarsvæſenet, naar de nu ſige: Vi kunne blive ved det Gamle, vi kunne med fuldſtændig Sindro holde os til det, vi have. Nei, hvis det er de Herrerſ Mening, tror jeg, vi kunde have ſparret os megen Meilighed hidtil og megen Meilighed ogſaa i denne Samling. Thi det, ſom det ærede Medlem for Præſtø Amts 1ſte Valgfreds ſaa tilſidſt anførte ſom Grund for ham til ikke at gaa i Fællesudvalg, var jo kun det, at han ikke kunde ſe, hvorfor man ſkulde udsætte ſig for at ſpilde Tid til ingen Nytte. De Herrer have nu ſiddet her og forhandlet i 9 Maanedes og ſaa kunne de ikke ſpilde de 10—12 Dage for at prøve Fællesudvalget! Det forekommer mig, at være en noget Løs Motivering for at ſtandſe Sagen nu. Men ganſke viſt — ſkal denne Sag videre, da er der kun een Mulighed derfor, og det er den, at de to Forſlag, der idag foreligge til Forhandling, mellem hvilke det mulige Kompromis maa ſluttes, gaa ſammen i Fællesudvalg. Thi hvad er det, de Herrer byde os? De ſige, at de ville forſætte denne Forhandling; men jeg veed virkelig ikke, hvad Grund